

Tal dia
com
avui fa...

1
any

La llei de consultes, el 2014
L'aprovació de la norma que ha d'aixoplugar el referèndum s'allarga fins al primer trimestre del 2014 per buscar un consens ampli i definir els detalls legals.

10
anys

Enfrontament al govern
La polèmica pel rebuig a la selecció catalana de patinatge genera tensions entre els socis de govern. Enfrontament d'ERC amb el PSC.

20
anys

Caos als aeroports
L'aturada d'Iberia paralitza els aeroports de l'Estat i provoca el caos. Sindicats i patronal s'acosten a un principi d'acord per posar fi a la vaga.

Un sofà a la riba

Josep M.
Fonalleras

Verbs

El gran canvi que s'acosta (que ja és aquí) en la política catalana i espanyola és bàsicament un canvi gramatical. Hem passat de la definició a l'acció. Hem passat de la constatació al desig. Hem passat, en definitiva, dels substantius als verbs i, en concret, al present d'indicatiu i, encara amb més detalls, a la primera persona d'aquest present, tot i que amb algun viatge possible cap a les illes de l'imperatiu, fruit de la interferència habitual entre totes dues formes. A veure. Tenim "Podemos" o aquest "Podem" que genera suspicàcies, lingüístiques i ideològiques, i que no sabem si hem de traduir o no. Tenim "Construïm", la nova fórmula social de Duran. Tenim "Avançem", l'alternativa de Joan-Ignasi Elena. Tenim "Guanyem", la confluència

Hem passat de la
definició a l'acció.
Hem passat dels
substantius als verbs

de les esquerres per conquerir l'Ajuntament de Barcelona. I ara també disposem de "Somos" (no sé si encara "Som"), un nou sindicat que diu que no té res a veure amb els existents.

El canvi és notabilíssim perquè, com dèiem abans, evolucionem des de la situació estàtica de qui diu "això és el que hi ha: un partit, una agrupació, una candidatura, una coalició" fins a la utilització d'un mode verbal que implica o bé presència d'un treball en curs o bé il·lusió i confiança en l'assoliment d'allò que es promet. De la impersonalitat a la primera persona; de l'obvietat a la sorpresa. Del cau a l'empresa. Deixo de banda reflexions més gramaticals, com ara la necessitat d'un verb principal que reclama l'auxiliar "Podemos" (¿Què podem? ¿Què podem... fer? ¿Capacitat de què?) i em fixo en el *podem*, el *construïm*, l'*avancem*, el *guanyem* i el *som*. Tots són diguem-ne positius, engrescadors, però cap com el *guanyem*, que fins i tot vol ser premonitori. I em penso que aquí no s'acaba el filó. Encara tenim el *sabem*, l'*anem*, el *volem* i, de fet, també el *tenim*. L'amplíssim món de les declinacions verbals s'obre per a tots aquells que vulguin batejar l'invent.

LA
PUNXA
D'EN
JAP

Joan
Antoni
Poch

Vuits i nous

Col·loqui

Manuel
Cuyàs

Sabia que ara algunes funcions teatrals acaben amb un col·loqui entre el públic i el director i els actors, però fins diumenge passat no n'havia atrapat cap. Vaig anar al Lliure de Gràcia a veure *Krum*, de l'israelià Hanoeh Levin, i al final es van fer presents a l'escenari unes cadires de tisora que van anar sent ocupades per la directora, Carme Portaceli, i pels actors a mesura que es van haver dutxat. En Xavier Graset, que hi té la mà trencada, va fer de mestre de cerimònies. Em va anar molt bé quedar-m'hi perquè la directora va oferir unes claus de l'obra que m'havien passat per alt i uns detalls biogràfics de l'autor que ignorava. Els actors, tret d'en Pere Arquillué, que és el protagonista, van estar

molt callats. Potser estaven cansats perquè l'obra demana un gran esforç gestual i recitatiu. Potser pensaven que no hi havia res més a afegir. Potser volien anar a sopar. Mentre són dalt l'escenari actuant els actors tenen molta estatura, molt volum físic, semblen d'un món que no sigui el dels espectadors que els contemplen perfectament ordenats amb l'abric a la falda. Quan s'asseuen a la cadira de tisora sense el maquillatge, amb els focus apagats i vestits de carrer queden desinflats i reduïts a escala humana i són gent com vostè i com jo que té ganes d'anar a sopar o de reunir-se amb la família. Dalt l'escenari cap té família fora de la que l'autor de l'obra li assigna. Amb Arquillué potser hi va haver un moment de dubte perquè té una família a banda a la sèrie *La Riera* que cada migdia passa TV3. Una pregunta que ningú no va formular: sense l'Arquillué te-

ANTHONY GARNER

levisiu, es podrien fer obres minoritàries com *Krum*? No ho dic com a crítica sinó com a mèrit estratègic. Diumenge, la majoria dels espectadors eren dones.

L'última obra dirigida per Carme Portaceli que havia vist va ser *L'auca del senyor Esteve*, al Teatre Nacional. Eren els anys de la bombolla immobiliària i ella i el seu escenògraf de confiança, Paco Azorín, van construir una Puntual que en comptes d'una merceria de la Ribera era El Corte Inglés de la Diagonal. Com que la bombolla ha explotat

i no ens trobem al Nacional, on tothom tira de beta, sinó al Lliure, *Krum* se sustenta sobre un decorat neutre i uns mobles comprats al drapaire. Ho hauria dit, però em va fer por de no encertar el to i ser mal interpretat. Vull dir que tot i que aquella Puntual era excessiva i no calia, cada muntatge, com el mateix fet de triar una obra –aquest *Krum* que presenta el nostre present atribolat– s'adapta al temps en què vivim. Una última cosa: la traducció de Sergi Belbel i Roser Lluch i Oms, magnífica.